

REISVERSLAG NR 14 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO.

Degenen die ons volgen op marinetraffic.com of op vesselfinder.com zullen begrepen hebben dat we rechtsomkeert gemaakt hebben voordat we de Sporaden hebben bereikt. Maar laat ik bij het begin beginnen.

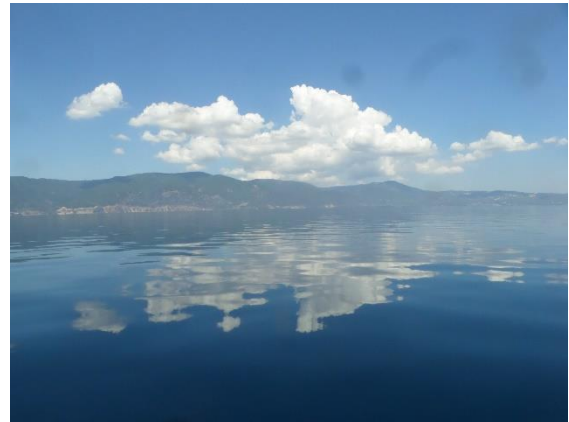
In de beschutte baai van Theologos vieren we dus eerst met een etentje het besluit om verder te gaan naar de Sporaden. Het eten is allerbelabbertst (of wij hebben het verkeerde besteld), als dat maar geen slecht teken is voor de voortzetting van de reis. Vanuit de taveerne zien we de Alcedo liggen en verbazen ons erover dat we het ankerlicht niet zien. Goed kijkend in de duisternis zien we dat het volledige toplicht (ankerlicht en driekleurenlicht) verdwenen is. Dat moet boven uit de mast gebroken zijn toen we als een op hol geslagen hobbelpaard aan de kade van Politika lagen. Dat moet wel ongelooflijk tekeer zijn gegaan.

Een Russisch jachtje in Theologos.

We hebben zin om vanaf Theologos de hele dag te zeilen. We varen rustig de baai uit met slechts 1,5 Bft wind. Het gaat niet veel harder waaien en we zien wel waar de wind ons brengt. Na drie uur is het bladstil en na een uur rondgedreven te hebben gaat toch de motor aan. Het blijft

windstil en nu we toch op de motor varen zetten we koers naar Akladhi, een flink eind op weg naar de Sporaden.

Grotere zeilreizen hebben altijd spannende en ongemakkelijke momenten. Dat hoort erbij en is ook voor een deel de charme van zo een reis. Je voelt je een klein beetje ontdekkingsreiziger omdat je naar onbekende havens en baaien vaart waarvan je maar moet afwachten of daar een geschikte plek is. Daar aangekomen kan je een onbekende omgeving verkennen. Deze reis waren voor ons ongemakkelijke momenten het deel dat we enige uren met valwinden van 8 Bft voeren en dat we als een op hol geslagen hobbelpaard te keer gingen aan de kade van Politika. Spannende momenten waren het rondenvan de kapen van de Zuid-Peloponnesos. Nelie laat duidelijk merken dat ze het helemaal niets meer vindt, terwijl ik de stille hoop had het voor haar nog leuk te maken. Wat ook meespeelt is dat Nelie last van de hitte heeft. Dat hadden we niet zo ingeschat omdat ze daar in 2012 geen problemen mee had.

In de baai van Akladhi, dichtbij de noordelijke Sporaden, bekijken we het weerbericht. Het gebied van de Sporaden dat tot nu toe op de weerkaart blauw kleurde begint geel te kleuren. Dat betekent windkracht 4 – 5 Bft. Op zich nog prima zeilweer, maar Nelie zakt de moed in de schoenen. Ook ziet ze er enorm

tegenop om weer rond de Peloponnesos terug te varen. Oorspronkelijk wilden we terug door het Kanaal van Corinthe, maar dat is ingestort, dus we hebben voor de terugreis geen keus. We maken de reis met zijn tweeën en we moeten het beide leuk blijven vinden. Solozeilen lijkt me ook niet gezellig, dus we passen onze plannen aan. We gaan niet verder naar de Sporaden en keren zo snel mogelijk terug naar de Ionische zee aan de westkant van Griekenland waar je ook goed kan zeilen in een prachtige en beschutte omgeving. Nelig weer blij en dus ik weer blij. Twee blije mensen op een bootje, wat wil je nog meer.

We kunnen in zulk ondiep water ankeren dat je rond het schip kan lopen.

's Nachts een paar druppels regen. De eerste regen sinds onze aankomst in Griekenland anderhalve maand geleden. De volgende ochtend gooien we los en gaan dezelfde weg weer terug die we de afgelopen dagen hebben gevaren. Het wordt een typisch Grieks zeilweertje. Eerst windstil dus op de motor. Na drie uur steekt de wind op. Gelukkig lieten we het rif nog in het zeil zitten want binnen een uur waait het 4 – 5 Bft met uitschieters naar 6 Bft en we besluiten hoog aan de wind naar Khalkis 40 zeemijl verder te varen waar we een week geleden door de brug gingen. Na 4 uur is het weer voor een uur windstil, waarna de wind met 5 Bft van achteren komt. Ik heb het wel eens

meegemaakt dat we met een stevige wind van achter een schip tegemoet zeilden die de wind ook recht van achter had. Als je dat voor de eerste keer meemaakt geloof je je ogen niet.

In Khalkis meren we weer af aan de kade waar we eerder met heel veel plezier twee dagen hebben gelegen en we verheugen ons op een dagje stadten. Helaas, middernacht gaat het schip zo te keer aan de kade dat we eigenlijk niet kunnen blijven liggen. Met de harde noordelijke wind staat er een enorme deining terwijl de wind ons tegen de kade drukt. Paniek op alle vier de schepen die er liggen. De enige uitweg is door de brug die nog open staat en maar één keer per dag draait. Over de marifoon roep ik de brug aan die zegt dat ze nu gaat sluiten en dat we tot morgennacht moeten wachten. Als ik zeg dat we in gevaar verkeren zegt de brugwachter dat ze de brug openhoudt, maar dat we wel snel moeten zijn. We gooien snel los maar vergeten onze waterslang die nog aan een kraan op de wal vastzit los te maken, maar gelukkig ziet iemand op de wal het, die de slang snel loskoppelt en bij ons aan boord gooit. Achter de brug bevindt zich een ruime beschutte baai waar geen golven staan. We gooien het anker uit en kruipen de kooi weer in. Dat was me wel het nachtje weer.

De brug in Khalkis.

Eind van de ochtend varen we naar de jachthaven en vouwen we de fietsen uit

om inkopen in de stad te kunnen doen. Ook wil ik naar de havenautoriteit om ze te bedanken dat ze ons zonder betaling en registratie door de brug hebben laten gaan. Ze willen het eerst niet geloven dat we zonder betalen door de brug zijn gevaren, maar zijn ons zeer erkentelijk dat we alsnog de € 35 komen betalen. We hadden ook niet kunnen betalen, want ik denk dat er vaker schepen zonder betalen doorheen varen. De bureaucratie in Griekenland is erg chaotisch. Maar wij wilden onze dankbaarheid tonen, want anders had ik echt niet geweten wat we hadden moeten doen.

De volgende dag weer verder en willen we de gezellige beschutte baai van Voufalo halen, waar we op de heenweg ook met plezier hebben gelegen. De voorspelling is halve wind 5 - 6 Bft, dus we leggen al snel een tweede rif en toch lopen we af en toe

een snelheid van 7 kn (7 zeemijl/uur). Dat is 13 km per uur, dus fietsen gaat sneller, maar voor een boot is het een behoorlijke snelheid. Nelie staat 5 uur aan het roer en heeft er plezier in. Het maakt denk ik een groot verschil uit dat we nu op de terugweg zijn om de Egeïsche Zee met zijn gevreesde Meltemi (stormen) te verlaten. We gooien het anker uit op dezelfde plek als waar we eerder lagen. Er staan wel valwinden van 8 Bft in de baai, maar de baai is zo klein dat er geen golven staan. Ik vind het nog steeds ongelooflijk dat een zeilschip dat veel wind vangt met zo een

sterke wind op zijn plaats gehouden wordt door een anker, wat maar een stukje ijzer in het zand is. We gaan er nu rustig de tijd voor nemen om te kijken wat het weerbericht wordt. Het zou zomaar kunnen dat we hier een week blijven liggen. De weerberichten geven de komende dagen op zee een wind van 6 Bft.

Na vier nachten (het is inmiddels 27 juli) is de voorspelling dat de wind 5 Bft zal zijn en we gooien los op weg naar een volgende onbekende bestemming, de baai Marathonas. Eenmaal op zee zeilt het zo fantastisch met een bakstagswindje van 4 - 5 Bft dat we besluiten door te varen. In plaats van 12 zeemijl leggen we 43 zeemijl af en gooien aan het eind van de dag het anker uit in de baai bij kaap Sounion. De plaats met de tempel van Poseidon waar we eerder ook al waren. Vandaar zeilen we in één keer 41 zeemijl met 4 - 5 Bft halve wind naar Ermioni op het vaste land van de Peloponnesos. Het meest van de tijd staat Nelie aan het roer en ze begint weer

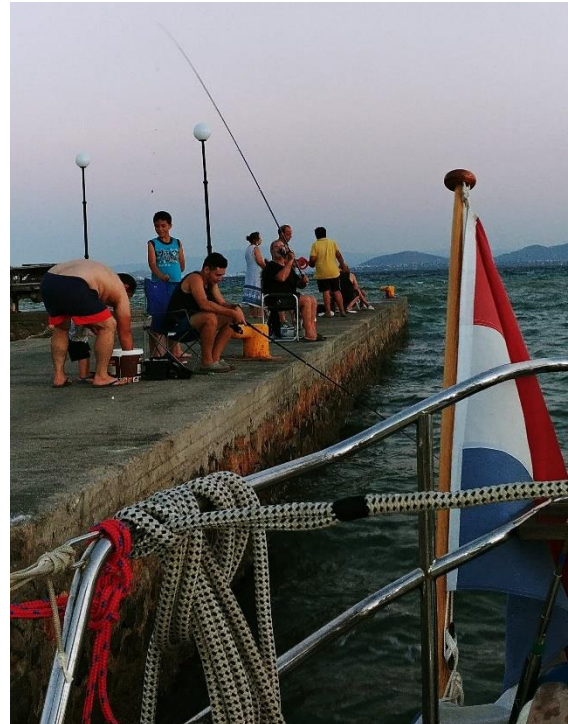
te genieten van het zeilen. In Ermioni willen we aan de kade aanleggen zodat we makkelijk van boord kunnen stappen om te genieten van het stadsleven. Wat vooral inhoudt uit eten gaan. Er heerst momenteel een hittegolf met op het vasteland temperaturen van 40 graden en dan is het geen pretje om aan boord in de warme keuken te kokerellen. Terwijl ik dit type is het aan boord 35 graden en ik

moet oppassen dat de zweetdruppels geen plas op het toetsenbord vormen. De eerste dag is er op de kade een grote markt waar men uit de hele regio komt voor groenten, fruit en kleding.

Maar het aanleggen aan de kade wordt nog een heel spektakel. Er is nog één plek vrij waar we achteruit tussen twee schepen kunnen aanleggen. Dat betekent op voldoende afstand van de kade het anker laten vallen en dan achteruit tussen de twee schepen varen. Er staat al een groepje Nederlanders klaar op de kade om ons op te vangen. Dan blijkt dat de ankerketting van één van de schepen achter ons midzwaard blijft hangen. Nu wordt het link, als de ketting in onze schroef komt is die ook kapot. Motor in neutraal. Door onze ankerketting aan te trekken komen we vrij van de ankerketting van de buurman maar drijven we met onze zijkant tegen de achterkant van een rij speedboten waarvan scherpe schroeven onze lak van de romp bedreigen. We hopen dat dat niet te veel krassen heeft opgeleverd. We moeten de manoeuvre opnieuw uitvoeren en dus moet eerst het anker omhoog. Het anker blijkt verward te zitten in een kluwen met een groot dreganker met ketting en het Bruce anker met ketting van de buurman. Eerst doe ik een touw om de kluwen en wil ons anker eruit laten zakken, maar ons anker zit ook vastgeklemd. Intussen is iemand met een snorkel in het water gesprongen om ons te helpen. Maar ik weet een neuringlijn aan ons anker vast te maken waarmee ik ons anker uit de kluwen kan trekken, die daarna weer naar de bodem zakt. De operatie kan van voren af aan beginnen en verloopt verder succesvol.

Het is altijd leuk om aan een kade te liggen. Aan het eind van de middag als het begint af te koelen komen de mensen uit

hun huis om in de avondkoelte te flaneren over de kade. Flaneren betekent gezellig pratend op en neer te lopen met het hele gezin of met vrienden. Dat gaat door tot rond middernacht. Ook een vermaak is dat overal mensen gaan vissen. Sommigen met een heel eenvoudig lijntje om een plastic haspel en anderen met een hele visuitrusting met wel drie werphengels.

Ook vrouwen, jongelui en families zijn van de partij. Toen ik een keer om zes uur 's ochtends naar buiten keek was ik stomverbaast nog vele vissers op het havenhoofd te zien.

Morgen nemen we de veerboot naar het eiland Hydra wat een bezoek waard schijnt te zijn. We zijn nu aangekomen aan de rand van een hele grote golf die we de komende dagen uitgebreid willen verkennen. Het is ook het gebied waar Willem Alexander en Maxima hun vakantiehuisje hebben waar je in coronatijd naar toe zou willen en waar een speedboot leuk speelgoed is.